

Kuchařská kniha skřítků

V jedné malé chaloupce uprostřed lesa žili spolu dva nejlepší kamarádi, skřítkci Pupík a Lumpík. Byli malí, silnější postavy s černými klobouky na hlavách. Jejich největší zálibou bylo vaření. Společně sbírali houby, které poté osmažili na pánvi a dali do nich takové koření, které bylo jejich největším tajemstvím.

Celý les, ať už od chytré sovy po jejich medvědí sousedy, je považoval za nejlepší kuchaře. Nikdy nikdo nepochopil, jak to jídlo tak skvěle dokážou uvařit. To tajemství bylo ukryto v knize, kterou jejich prapraskřítkci pečlivě sepisovali. Měli ji ukrytou pod postelí jednoho z nich v dřevěné krabici a vždy, když nutně potřebovali najít nějaký recept, stačilo jí vyndat, otevřít a už se mohli začíst do velmi vzácných receptů.

Každý rok se tady v lese oslavují několikery narozeniny a zrovna tento den padl na sousedova syna, medvídku Ludvíka. Ludvík oslavoval třetí narozeniny. Byl malý, hodný, ale hodně stydlivý. I přesto ho všichni měli rádi a chtěli, aby tato oslava byla nezapomenutelná. Sešel se celý les, ozdobily se stromy lískovými oříšky, což měla za úkol veverka, a všichni dělali to, co měli. I naši skřítkové měli jeden velký úkol - uvařit na slavnost to nejlepší jídlo, jaké uměli. K tomu samozřejmě potřebovali velkou knihu, v které měli vše. Ovšem když Puntík chtěl pro tuto knihu dojít, pod postelí nebyla. Začal hned panikařit. Co se to stalo? Kde je? Co když se ztratila? Po chvíli, když se uklidnil, zavolal Lumpíka, který zrovna domlouval poslední detaily na slavnost. Vyslechl si ho a nemohl uvěřit! Rychle utíkali do chaloupky a vše prohledali. Hledali pod postelí, otevřeli skříně, ale nic. Nikde žádná kniha. Oba si sedli a smutně si řekli, že musí celému lesu oznámit, že je to mrzí, ale že na slavnost jejich jídlo uvařit nemohou.

Když zklamání pomalu vycházeli z chaloupky, Lumpík si všiml vyvrácených zadních vrátek jejich plotu. Vystrašení ani předtím nezpozorovali, že bylo dokonce rozbité boční okno chaloupky. V tom okamžiku si uvědomili, že jim jejich milovanou knihu někdo ukradl. Prohledali teď už i zahradu a všimli si, že od vrátek vedou podivné stopy. Se strachem, ale i se zvědavostí, šli podél blátivých stop. A najednou viděli něco strašného. U jednoho stromu seděl loupežník se spokojeným smíchem na tváři, vařil něco v kotli a v levé ruce držel knihu skřítků. Lumpík chtěl hned vyrazit k němu a říct mu, jak zlé od něj bylo ukrást jim knihu, ale Pupík ho zastavil. To by tak bylo, kdyby na velkého, určitě i zlého loupežníka šli dva malí skřítkci. Zamysleli se a napadlo je, že by mohli začít vydávat strašlivé zvuky a hýbat křovím. A to také udělali. Loupežník nejprve nevěděl co se děje, ale když pochopil, že nejspíše někdo přišel na jeho krádež, zahodil knihu a utíkal pryč. Skřítkci radostně knihu sebrali a běželi zpátky domů, aby stihli uvařit. Už je všichni čekali, ale na vysvětlování nebyl čas. Rychle se do toho dali. Uvařili polévku, osmažili houby, napekli koláče, ale především udělali krásný dort, který byl dárkem pro Ludvíka.

A tak vše dobře dopadlo, oslava se povedla a ještě dlouho poté se povídalo, jací ti skřítkci jsou hrdinové.